

Milan Koch

Vosk na trávníku [1969-70]

Miluji vás a naříkám

Je tady potopa, slyším to ve zprávách, které se zaměstnávají samy sebou ve velkém závěru vysílačky, hrome, pořádný strašák, zrovna dohráli Osudovou když jsem pouštěl rádio ve večerní zahradě, s párátkem mezi zuby.

Je tady potopa – a potom že už nás nemůže nic překvapit s vyceněnými špičáky hrůzy, po tom všem na co jsme si už zvykli po tu celou dobu co žijeme, jsme si zvykali na to všechno co jsme udělali.

A teď ta potopa,

zatracená potopa – plno škody na majetku,

zase na to dají vojsko,

potopa, potopa, potopa

zatracená potopa

tu druhou světovou jsem jim nezavinil, ledaže by měla Karma pravdu...

ale na té třetí už se zaručeně podílím

teď už se počíná naklánět nad mojí hlavou, nyní mám prsty i ve válce

v Jižním Vietnamu.

Začínám veliké přelíčení jsem přece taky člověk mezi lidmi,

ach světe, stáváš se nepřehledným

ani indologický seminář na tebe nestačí

ani golfová hůl v Mariánských Lázních.

Světe tady bude kravál cejtím to v kloubech je to reumatismus,

je to tvoje opuštění.

Potopo – potopo – potopo

světe – Světe – světe

Světe nevinný vraku s roztrhanou plachtou rokování na vysoké úrovni,

kam poplujem?

ptám se tě,

kdy mi pukne ta pěst na levé straně hrudníku z tvé

bláznící střelky?

Kdy už konečně přestanu být neurotikem s červeným luskem

mezi očima?

Ležíš mi na srdci

světe,

a chci se tě zeptat kdy přestaneš zakládat Atom-cluby

svůj smysl životní dráhy a mentální nesoustředěnosti?

tehdy přemýšlím o tobě se zaujetím a pochybuji o tvé opravdovosti

a trvanlivosti.

Potřebuji z tebe vypadnout

hrozbo,

dala jsi nám do kožichu, nehodlám tě dál kopírovat

nehodlám o tobě mluvit jako o století s bradavicí na noze,

ale jako chlap s chlapem
mezi několika desítkami očí, které se rozvedly s tvou
historickou současností
bez advokáta a bez nějakých těch
šišlimišli – kam jsme přišli.

Světě – světě

hrozbo – hrozbo

Světě zase si myslíš že nevyvoláme další válku... jestli si to myslíš,
tak se strašně mylíš,

myslím že tě nemá cenu varovat – my si dáme přes držku, protože
jsme lidi

světě,

Světě-robote, Světě-karmane-barmane

kdy rozděláš nad sebou ohníček?

kdy začneš strkat všechny své obyvací škatule pod zem?

kdo z nás tě přežije?

Světě dojemný starý dědo na kraji silnice s kulkou v srdci, kterou po

tobě vypálil tvůj synovec, šílený jezdec člověk,

co si mám o tobě vlastně myslit?

vtiskni si už konečně podobu s velikou silou

podobu těch kteří na tebe upínají pozornost

s obavou jako blokadou znetvoření.

Universitní vědce kteří tě drží pro alibi pod mikroskopem a ve

zkumavkách s 90% lihem bych nechal zavřít být sebou a líh bych

vypil v nějakém lese u ohně v kruhu kamarádů.

Brzo budu mít uzlíček na hlasívkách a počítače schválí další kosmický

let člověka bez člověka.

Světě miluji Vás a naříkám, nevím jestli to není moje chyba nebo tvoje...

nechci spací vagón v němž se honíš za vocasem.

Světě s námi to daleko nedotáhneš

jde to s námi z kopce,

jaký jsme to byli krásný zvířata a teď z nás bude flek;

plno mladých lidí jde umřít na vojnu a chce žít spokojeně s manželkou

a mít rodinu a kliku u dveří, snít o svých sousedech a svém

doktorátě v klidu –

zdá se mi že nerozumím lidem když jdou stát frontu na vepřoví, musí

z něčeho žít to chápu, ale nevidím v tom žádný smysl když o něm

mluví jako o sobě.

Vymysleli jsme si zákony a spravedlnost, protože jsme sami nedovedli

klepnout přes prsty sebe včas, ale kdo má v rukou zákon

a v hubě spravedlnost – zase lidi, a to je zlověstné.

Světě víš co si myslím když vidím ty utahaný vědce s váčkem pod okem,

nebo když tě vidím v té dlouhé šňůře u benzínové pumpy, nepřej

si to slyšet, co jsem o tobě říkal klukům od pohřebního ústavu
a nebyl to drb na drbu.

Dveře nejsou ze dřeva

světe, tyto dveře nejsou ze dřeva

zavolá nás k soudu ta veliká hlava, která tohle všechno vymyslela?

budeš svědčit pro a nebo proti?

to jsem zvědav jestli se neprohlásíš za největšího pachatele.

Světe nejsme tu sami se svými bližními ve vesmíru

se svým rozmnožováním

kdo nás to tak zohavil?

světe,

kdy si z toho běhu zadýcháme plíce?

kdy se nás nasytíš?

kdy se tě nasytíme?

tady bude mela

světe,

jdi trochu pomaleji!

chtěl jsem se tě ještě na něco zeptat, ale myslím že to nebude

třeba;

mám zde nějaké dopisy, které bych ještě rád odeslal z tvé hlavní

pošty jako balík fontány,

nikdy nedělám jenom svou povinnost

vždy mimo povinnost srdečně buď pozdravena skutečností!

Na shledanou na onom!

Vyřídte prosím mé poručení mému otci který se zastřelil

Vyříd' pozdravy mým synům kteří se nenarodili

Pozdravuj jejich matky

Pozdravuj ode mne svou sestru v blázinci pohozenou!

Na shledanou?

Na něco si dej pozor ať to neuděláš...

světe,

byl to jen žert byl byste tak laskav a řekl mi...

promiň ale častěji ti nerozumím...

ježiši jdi pomaleji...

Svět je skvělá třená buchtá

Aleš Hrdlička prý dokázal, že lidstvo je jednotného původu

zvedám hlavu, nad sebou vidím letadlo – je to bombard'ák.

(II. 1970)

Slovo...

- To slovo které vypadlo z dřevé kapsy do klapek psacího stroje zalechtalo ve větě myšlenku falešného esa a vyplulo z řídkého rozlačnění jen proto aby udělalo díru do světa udeřilo na tamtamy všem = všemi = vším navštěvujíc nebe.
- To slovo které mělo vykrváct v blažených bahnitých bagančatech druhé hroznější války těla k tělu.
- To slovo pro které se Kristus nechal přišroubovat zády ke kříži za pět minut dvanáct s korunou trní na hořčnatém kruhu svatozáře roztrpených vlasů a fanatických čelistí oka předsvětí.
- To slovo napsané na převařeném dopisním papíře holohlavé milenky gravitačních hádanek dotírajících spiritistických lápis.
- To slovo přikurtované k elektrickému křeslu nejbouřlivějších vybití na jedné z kosmických bublin žumpy krve.
- To slovo které se stalo heslem hippies se staženými kalhotami modré sebedůvěry, vznešených květů, telepatické hudby, vyhnílych konečnicků LSD, železných stávek olověných mozků a zablácených úplňků slunce.
- To slovo pro které se Buddha vešel do nirvány s několika dalšími kteří jej dokázali napodobit.
- To slovo které má pozadí dokonce tak neobratně lživé.
- To slovo které denně žmoulají milenci na svých zviklaných zubech pro které páchají sebevraždu se zdviženým nosem na kterém ulpěli.
- To slovo s vyraženými jatečnými střevy asketů zříkajících se světa v deskách lesklých rozporů.
- To slovo které zdokonalili Římané nesoucí se na korábech vesel otroků s peřím reků na štíplavém potu mořských panen.
- To slovo které zdokonalili minesengři na hrdle trubadúrů.
- To slovo které zdokonalily křížácké výpravy s gilotinou na meči otce církve devětkrát obtočeného kolem věže chrámu a jednou potají nataženého v bujně podzemní chodbě.
- To slovo které zdokonalili fašisté pod sprchovými kohoutky plynových komor v celách proražených bubínek, vyleptaných očí, vytrhaných nehtů pod stínidly lamp z lidské kůže zanášející tak intimní světlo na tváře dělových klasů.
- To slovo které nás zdokonalilo.
- To slovo skládající se z několika písmen abecedy, které přesto dokáže útočit s bodnutím přímo do srdce.
- To slovo o kterém řekli že zdobí
vykupuje
předvídá i probouzí
že je jediným balzámem
že nesnese hovor o sobě
že jej nelze jen tak vyslovit
že se nedá vyplakat ani vydupat.
- To slovo obsažené ve všech jazycích světa samo o sobě říkající to co není.
- To slovo které připouští dva stíny za oknem
stesk po domově
sám a sám

Trhavina pro tvoji duši

Až mlha sčesá vlasy tvé
do lásky vodopádu
až vítr zavěje ti
píseň poslední
tak se mnou pojd'
a dej si deci rumu –
s mojí rukou
trhavinou melancholie
si připij na zdraví!
S mojí rukou
která neví také na čem je.

Až kalužiny slz
nalezneš na slunci
a harmonika vydá
poslední tón za ně –
se mnou pojd'
a dej si deci rumu –
a zpívej se bez ustání
se zpívej
a miluj je
muže nebo ženy
nebo sebe na své klaviatuře
stejně nebudeš vědět
zda se miluješ
s anděly nebo stroji
a tak se zpívej
bez ustání
a miluj ji
oblohu miluj!
Oblohu
toho tuláka na silnici
Pro svoji duši ji miluj!

(I. 1970)

Podebraný okamžik aneb Když jim nosila bílé z vinic

V koutě
Starý hnědý
na čtyř nohách
stojí věšák
pro odložené myšlenky a vytřeštěné samotáře
V okně je síť
chimérická síť proti rudým komárům a mrtvému hluku města
sedím vzádu
U SLUNCŮ
v hospodě
Vedle
v pravděpodobné místnosti
sedí nějací obtěžkaní bohémové
kteří přerývavě
chvíli
močí
mluví
močí
vězňové alkoholu
hlučící náladou
zahnáni ještě do užších kolejí
než jsou ty vaše – abstinentské
Citlivci
nebo tonoucí v tajemné studni
Jsou snad vaše úsměvy šťastnější v usychající touze
ne těch kteří plavou v pejzových nádvořích zemdlenosti
Tonoucí
Všichni tonoucí a jejich zmučená ramena
Kolik lidí pije
Kolik lidí nepije a přesto se dáví
když proud života je žene v nihilistickém zpíjení okamžiku
Pijí snad z lásky?
Pijí snad k opovržení v tůni chvíle světa
v níž se topí
vždy stejně zatracení
jako ti co chtějí plavat proti peřejným vlnám
jako ti kteří naleznou přístav
nebo ti které něco vytáhne na břeh
za to strnulé stavidlo
k tomu beztvarému mlýnu
a zakope
Láhev rumu
a kolik tajemství se skrývá na dně této nevyslovitelně lidské orgie
Láhev piva
jak zpěněná jsou náhle ústa hrdla
s úsměvem dopadajícím na rameno aromatické svíce šílenství
toho
který pije proto aby pil
který pije v hrůze proto aby ztratil či znovu nabyl blud
tu otevřenou záhadně melancholickou víru v plesavý pláč štěstí

a smutně krásný smích rozumu
ukončujíc vše s přesným výpočtem magnezijného nibbánu
Láhev vína
jak průzračný je alkohol
a jak neprůzračná lidská diše
A zase sedí v hospodě
a pijí
nechtějí zahladit smutek
naleštit puky šťastnému ovzduší
ale rozbít plochou nejistotu
Ach jaký bloud je život
když ovládnout znamená získat.

(IX. 69)

Samolibý mucin

T y
co stojíš
sám
za svými zády
upři na mne své oči
tu mlčící mléčnou dráhu
tu reprízu padajícího listí
skrytou tak bezmocně
pod stropem černého kavylu

Foageny očí
bílé
nepatrné
v zážehu nukleárního slunce
nebo šakalova duhovka
zastřená v nepravdách o nepatrném bohu
ve své práci polidštěné opici

Rozšířené zorničky a orientální poháry
nehybně smotané v slyšitelných oblacích kleče
Tvé Oči
smoč je v tom rosolu
v té mlze vzpomínek které dovedly chytit za ruku tmu
zkopírovanou nedozírnými dálkami samolibého smíchu

Šalangy na Tvém krku
mají co dělat
ale nemohou pochopit
že záleží na tom
kde jsou Tvé oči
okované
a slepené
hnisem vlhkého vzduchu

T y
co stojíš
sám
za svými zády
Ty okupuješ sám sebe
Tvé oči
ne jejich
se pro sůl nedokázaly pro budít

Za to že jsi přehlédl poslední zastávku
Za to že jsi nedokázal na sebe ukázat prstem řasy
když jsi dával světu šach
odpovídej se svému oku
s v é m u o k u !

Milující se muž

Tehdy jsi stál ve vlčím máku
Tvá něžná nenávist nenašla nikoho – jen tak

To že se miluješ s krásnými chybami
To že se miluješ s ohavnou ctností
To není důkaz že je to láska
Že chceš všem dokázat jak jsi milován
To není výmluva
Zahod' ji!

Vím že milujeme především pro sebe
Vím že ti rozumí nejvíce ta druhá bytost v tobě
Ale zkus ji v sobě udržet – natrvalo
I ta uteče před tvým sobectvím
I ta!
Však víš

To není důkaz
To že vedeš pohnutý život
Každý vede nějakým způsobem pohnutý život
/více či méně/
I když se ti zdá že to není život
To není ono život
Jakýpak život
Že se ti nepodařilo oklamat sebe
To že ses zřekl všeho předem
Že jsi nevěděl na kterou stranu otevřít dveře
To že jsi chtěl utéct svému stínu když jsi stál na slunci
Proto jsi dnes zasedl na dvůr do stínu ke klavíru
a křičel: MILUJI SEBE
SEBE MILUJI
Takovou láskou
Proboha!

Ale zkus ji propustit ze svých služeb

Tehdy jsi stál ve vlčím máku
Tvá něžná nenávist nenašla nikoho jen tak
Ani sebe, ani ji, ani jeho, ani je, ani vás, ani tebe
Nikoho
Prostě NIKOHO!

(VII. 1969)

Dvě milující se ženy

Za safírovými dveřmi
Dvě staré revmatické vlčice
pod sněhobílou tmou intimní lampy
šelestí
dosahující
na konečky přelakovaných článků prstů doteků
aby smotaly hýřivou cigaretu
a naposledy
smyslně vydechly
tvůj kouř Gomoro
Jak dvě hořící pochodně
pod skleněnou koulí
Jak dvě slícované vteřiny
zpocené
ospalé
před naukou o pižmové stavbě těla
leží
Nechodme již blíže
tam průrvy jsou
a sutě
za perským okrajem koberce
stačí jen jeden chybný krok
a jsme protrženou hrází
Zastavte svá čela
svá čela
Nechodme již blíže
Nechodme tam
Nechejme v kosmickém pokoji
tu planetu Dvou slunci
zavěšenou mezi estetické vteřiny
a hříčku vášně orgie
Ať fanfára
v pohybech tropického břicha
v záchvěvech divokých steh
svůj přehlacený rytmus zpíjí
sama
bez nás a bez vás

(IX. 1969)

Dvěma milujícím se mužům

Jak špinavé roztrhané prádlo Sodomy
chcete vzadu na slunci
pod stínem zívajícího orla
líbat
červené lišejníky
svých rozštěpených rtů
Jak pastevci bez stáda
chcete hledat místo dalekého výhledu
a hledět do plastické mapy svých duší
Vy dva milující se muži
což necítíte
tu tíhu
to unavené březové listí
když dívat
s rukou v ruce
na kalná
znavená
rozervaná úskalí dalekých končin
a bez opěrného bodu
je setkáním s rozchodem
Paprsek láska tisíckrát odražená
Nechodte již blíže
vy dva
v narkóze snící
stočte svá kulatá ramena
k severní točně
ať vaše propocené skráně
zapomenou
na berlínskou modř vyschlé láhve
na ledovém klíně věrně milující oblohy
Jak beton jsou křehké vaše ruce
mezi puklinami černého kamene
A jak vzdálené východu luny
A bez odstínu

(IX. 1969)

Porucha

Po probdělé noci
 bez řádky
co by okouznila
 duši
srdcem k srdci
srdcem od srdce
srdcem v srdci
v samotě červených cihel
 ledového jezera
na pátém nástupišti
 zobcové flétny
strhl jsem rameno kříže
 a vztekle jím mrštil
do rohovky okna
 po dlouhém sklíčeném výkřiku
s pomačkanou rukou
 uprostřed těla
s očima zahleděnýma
 k ránu
přes vodopád růžové kůže
 řinoucí se k mašinám
polekaně ze své rychlosti
 a každá sama v sobě
Každá zvlášť sama v sobě
 se svou neřestí
celý život ovládající
 svou dermakolovou tvář
nikoliv své
 přirození
 ...

(I. 1970)

Stříhání nehtů

Když sedíš

v začarovaném pokoji
a okolo zvoní láska
nech klidně jít
zmiji na lov
večer
když vítr utichá –
poslouchej jak padají květy
ze starých višní.

Když balkón

zívá na ulici
své obvyklé
„ach“
a sklenka napůl dopitá
rosí se proviněním na „ní“
otevři tento list
ve vile zalité
šedivostí prošlých dnů
proti spirálovým tokům stok.

Když kámen

v zasněné louce
ti zakryje zrak
a bodlák proteče mezi studenými prsty
a hvězdy pohasnou –
zaostři své smysly
a třeba se jí zřekni.

Když nesčetné krajiny slijí se v jednu –

přečti si tento vzkaz
v zelené trávě škarpy
ovládni ty spodní vody myšlenky
schovej je do přirozené stavby vět
na třicátém kilometru
vysuš ty stojaté kalužiny
plné obrny –
potichu ať zazní tvůj zjizvený akort
s velkým barré
pod kamenným obloukem mostu
nebo pod zataženým nebem
u jezírka mezi ocúny
a zelenavými žabinci
necht' zazní slunovrat
v tvé soukromé vichřici

Pekelní andělé

Zde
sedí
podél zdi
podél teplého čaje
podél bludné cesty
podél kolébky ve které naříká jediný tesknící cíl

Zde
sedí
předklonění v předehrách
znalci převtělení
pekelní andělé
za ulicí lásky
za pyramidou záškrtu
za hrstkou obilí

Zde
sedí
pro špínu na ulici
ve středu Evropy
ve středu světa podvědomí
Antarktické myšlenky
pokryjí jejich slovanské vlasy jinovatkou
Touha stát se světoobčanem
uvázne na drátech koncentračních táborů
Komíny zaslechnou
šumění pálící se kůže nezrozené poezie
Střechy se pokryjí novou nejistotou

Zde
sedí
obličej zakrytý stínem vyteklé žluče
srdce řve sbohem
se slzami marnými

Zde
sedí
v parafrázi života
místo očí svíčky
místo zubů tíseň
místo naděje děravý loket
místo prospěchu vosk na tvářích
místo cynismu líbánky s kocovinou

Zde
sedí
oč vlastně vedou?
Vy kteří chcete vstoupit do ráje

vstupte!

Vy kteří chcete vstoupit do pekla

vstupte!

Bez váhání
Nikdo tam není
Zde sedí jen pekelní andělé nadhodnoty

Všem co pocítili nemožnost začít

Začít
Kde začít
U sebe nebo vedle sebe
A co když jezdíme z konečné na konečnou
v těch alegorických vozech
sem tam
občas si vyskočíme za jízdy
nebo spořádaně ve stanici
a jdeme kus pěšky
někam
třeba podél trati
pomalu
někam
třeba ne podél trati
rychle
někam
abychom vůbec někam došli
ale kam
tím si tak jisti nejsme
protože nás třeba někdo také vyhodí kde nechceme
nebo nás ven vůbec nepustí
nebo nemáme jízdenku
nebo nemůžeme přestoupit
tam kde bychom chtěli
taky se někteří z nás pokoušejí jezdit načerno
a nejlépe když jsou přecpané vozy
v dopravních špičkách
které začínají být čím dál delší ostřejší a napjatější
a ti druzí kteří by měli jet se tam nedostanou
a musí čekat na jiný
a nebo se jim nechce čekat proto to rychle
všechno skončí
to však není jisté jestli vlastně někam nepřestoupili
a je čím dál více lidí
a čím dál více zoufalců
a čím dál méně cest kterými by již někdo neprošel
nebo neprojel
proto se nemůžeme divit zase těm kteří nemohou
jezdit
jen tak
a už o nic se nepokoušejí
když tuší že přijde někdo kdo zakáže
vyskakovat za jízdy
nebo vůbec někam jezdit nebo chodit
Proč začít
kde začít
Jak těžké je začít u sebe
Jak těžké je začít vedle sebe
když mezi tím je
jeden

jediný člověk

Začít ale kde
na střechu nikdo nesmí tam je vysoké napětí

(VII. 1969)

Odjištěná báseň

Na rampě

nohu přes nohu

pohled přes pohled

houpá se ruka básníková

Rozvrzané koleje zadumaně mlčí

Z nádraží táhne prachová vlna syrový smích

Elektrické vedení klopí zrak před rozervanou oblohou

Měsíc se usmívá nad tvou papírovou sušenkou

Pohaslá příroda leží zpříma nad rozvalinami tvého pláště

Železniční přechod razí cestu k nástupišti

novým a novým svistotem supících soukolí lokomotivy

Rozházené chaty vykřikují svou opuštěnost

vytím bílých bernardýnů

Stébla trávy snímají suše tvé roztržštěné úmysly

Promaštěné pražce zastrkuje stín budovy mezi popraskané melodie

děsivých úderů strojmistrovy uhelky

Tvé kroky

zanikají na beznadějných pozvánkách

odjet

kamkoli

jen mimo obzor zítřka

Pozdě

váhavý postoj je ukončen

rázným

výfukem modročervené píšťaly

A ty opět stržen

svou nerozhodností

padáš

do

atomového

věku

(V. 1969)

Štětec a ty

V mlhavé dáli
tam tam
Tam někde v dáli
jste spolu stáli
schouleni do ticha – Ty a štětec.

Vincente van Volde!

Kde je Tvé dílo smrti?
Kde je Tvé okoralé lidstvo?
Kde je to bílé ticho, kterým chceš nahradit náš skličující domov?
Kde je Tvá polichocená žena s pětikorunou v ruce?
 Tvé přemýšlení o budoucnu?
 Tvá paleta?
Kde jsou Tvé rámy?
Kde je Tvůj štětec?
 Tvá chlupatá brada?
 Tvá flétna?
Kde je Tvůj samorost?

Vincente van Volde!

Kde jsou Tvé vlasy zdvižené nad největší páteř duté generace?
Kde je Tvé fialové slunce – Tvá la Bohémia
 Tvé Holandsko
 Tvá Francie?
Kde je Tvá surrealistická železnice?
 Tvá láska k abstraktní hudbě Tvého štětce jenž svléká
 do naha vše na co pohlédneš?
Kde je Tvá hlava?
 Tvůj kosatec?

Vincente van Volde!

Kde je Tvá kůrka chleba?
 Tvá závrať?
 Tvá grafika?
Kde jsou Tvé zuby?
 Tvé oko?
Kde je?
Kde je Tvá žiletka?
 Tvé zápěstí?
 Tvůj olej?
Kde je Tvůj občanský průkaz – Tvá kulatá záda – Tvá prdel?
Kde jsou Tvé útroby?
 Tví přátelé?
 Tví nepřátelé?

Vincente van Volde!

Jsem s Tebou na čtvrtém stupni!
Co odpovíš?
Jabloně dávno odkvetly
Sedíš u toho malebného jezírka
Kamery snímají Tvé barevné pocity
Prohlížíš je
Nikdo je nevidí
Díváš se do vody

Vincente van Volde
a myslíš na konec světa
Kolem Tebe je tichá bouřlivá hrůzostrašná samota.
Už Tě všichni štvou.
Měl jsi plno plánů a vizí.
Svlékáš se do naha.
Nechlubíš se nikomu že jsi spatřil tu díru do sebe.
Vstáváš a chodíš po lese.
Představuješ si jak by bylo všem krásně kdyby vyšlo Tvé fialové
slunce.
Ale obloha je zatažena
a Ty již očekáváš
jen ten konec světa.
sbohem

Kde jsi Vincente van Volde?
Kde je můj inkoust?

(V. 1969)

Trepanace loučení

Všichni odešli
Všechno odešlo
I já musím odejít i ty
Jsme spolu tři čísla lidstva
Loučení vrhá stín na tmavý šatník
který nás za okamžik
možná pohřbí
Hovoříš a lampa v koutě svítí do tmy
Venku prší
Prší i zde
Z reproduktoru vychází hlas Micka Jaggera
a vystupuje do hladiny slabě ozářeného zrcadla
Je ti smutno
Nervózně mačkáš v ruce zbytek struny slova
Koberec je promočen naším začátkem
Jsi jiný
Jsme jiní
Možná že jsme se teprve setkali
a již odcházíš
Venku prší
Vlhko je i mezi námi
Cigareta jde těžce od úst
Je to snad poslední okamžik kdy spolu kouříme
Rozdělili nás jiní
ba ne
právě že nás spojili
ale jen na okamžik
a ten se nebude opakovat už nikdy
Jeden z nás odchází
Loučí se dvakrát
Odchází však jen jednou
Máváš na něj možná naposledy
Odešel
a jen slza u dveří na chladivé dlažbě
ukazuje kudy
Zůstali jsme dva
Dva uprostřed hmoty dvě duše
Fotografie dopadla mezi naše vzpomínky
Venku prší
Zde lije
Co tu děláme když se neloučíme
Hry života v několika dějstvích
Strašně diváků
my sami jsme diváky
my sami jsme herci
Až přijdou jiní
Ale než přijdou
Vypli proud
a nezbývá než natáhnout budík aby nám odzvonil
Uléháme držíce se za ruku

poslední mystické polibky
usínáme
a v dále slyšíme tiché kroky po schodišti do emigrace
Přírodo! Matko! Přírodo! Otče!
Každý z nás se jednou bude musit loučit

(IX. 1968/9)

Moje šílená láska

Nemohu nalézt to číslo
na které jsem se nikdy
neodvážil zavolat
pro něž jsem trpěl
pro něž jsem se obohacoval

Nemohu nalézt to číslo
to číslo které snad již ani neexistuje
ve vlnách existence
ale v mé sázce
v mé představě
v mé prohře

Nemohu nalézt to číslo
to číslo pro napětí tlačnice slov
pro převrat slov revoluce
pro jejich dům slunce
pro jejich porodnice a revma
To číslo je slovní vlast na útěku
nebo vlasatá hysterie ticha

Poezie to je má šílená láska
můj obchvat
Vaše zkáza Sne!?

Kůly

Jak kůl tu stojí kůly
vsazeny někam
někým
spojeny korozí
jen tak vystaveny větru
proti své vůli
zatlučeny někam
do něčeho
hluboko
tam kam nepatří
do pravidelných geometrických
skob
povinností

k něčemu
čemu nevěří.

Jak kůl tu stojí kůly
proti nebi
proti zemi
proti všem
proti sobě.

Jak kůl tu stojí kůly
ohoblované
hnijící
plné suků
plné trhlin.

Jak kůl tu stojí kůly
rozpolcené
běsnící
V určitém rozměru
V určitém čase
který jim dal
někdo
někdy.

Jak kůl tu stojí kůly
rozbarvené
zde na kopci
u jednoho stavení
na okraji lesa
proti nebi
proti zemi
proti všem
proti sobě.

Zpověď na nahé náhrobní desce

Zde leží bílá krysa balzámové vůně
která v tajemných zlomených paprscích
chtěla objevit život
která se odvážila vystoupit
z Mendělejevovy periodické soustavy
za dalšími prvky
která se odvážila vyběhnout
z Darwinovy ložnice
z toho tlejícího pomeranče
na lavinová pole
a zapálit vyhaslé ohně vyhnancům lásky
která s touhou navštívit
jiné náboženství
jiná opojení
kde by jiní lidé ve zvířeném prachu sacharózy
nikdy více nespatri
soumrak v plamenech vychladlé ruky strže
vsugerované nepravdy o poločasech rozpadu
a zelené oči pod vlivem jiných zelených očí
nalezla pravou poezii
svou pravou ženu nahostí plavé šelmy
svého jediného pravého přítele vlastního díla
SMRT
a HrOB

(IX. 1969)

Strašnější než lze vypovědět

Jak jsme tak seděli v lokále
vedle sebe a proti sobě
dívali se na sebe a kolem sebe
výčepní nám nosila nápoj lásky
a my se milovali
Nikdo neviděl naši lásku
Nikdo ji neznal
Ani Ty ne!

Čekárna tu není

Stojím a čekám
 stojím jen venku
Jen horko
Zima je
 stojím jen venku
Na co čekám
 na koho
Nevím
A tak stojím
 čekám
 a čekárna tu není

Šalověk

Tady tady

Tady

se rozteč

můj chlupatý sne

ať vše zaroste tvým umíráčkem

Stékání

Jen stékej
půvabná
sněhová vločka
po okně do mlhy
dolů
dolů
dolů
dolů
k okraji
ó třpytivá
něžná krůpěji
servaná z oblohy

osamělá
mlčící kapalino
učiň mě svým druhem
nezapomeň

ty studená
s čistými myšlenkami
bouřící
tisícerým objetím koloběhů

jen stékej
bázlivá
bloudící
držená věčným mlčením

stékej
stékej
stékej
dolů
dolů
dolů
dolů

/jiné kapky/

Pokolikráte

Pokolikráte v žilách tekutého vodíku
jsem říkal zapomeň
Pokolikráte jsem tě odehnal a dávil v ulicích
aniž bych chtěl a ty se vrátila
Pokolikráte ve dveřích jsem řekl ne
a ty ano
Pokolikráte budu muset vzít ranec jít
a vrátit se tak abys mě nenašla
Pokolikráte jsem se pokoušel vyrobit trazīny
proto abych tě vystál a neuhodil
v bílém plášti lůžka
Pokolikráte jsem se rozmýšlel
nevymyslil
odpustil ne tobě ale sobě
zabil
smířil
lál vyčítavě
A pokolikráte zemřel jsem sám se sebou
Ženo! /vybraně/

Kočka

Zrzavá s pobledlými skvrnami
klouzá svými pohledy
po těch ve kterých spí
které olupuje
hltavým pohledem vidoucích
drápů
rdousících tupost a samotu městských
duchamorných toulek
ve kterých nevidí nic
než rdus rdoušené rdušiče
Četných spolku Zardoušených
Tváří

Její chřípí chvěje nedočkavě jednomyslnost
ale je držena čekáním
v doufajících zoufalcích
falešných počátcích reality

Nemlčí?

Ta zrzavá s pobledlými skvrnami?

Ne!

Je ve střehu
a šrám pod vytáhlým okem
rozbíjí vteřiny dál a dál
bez ohledu na to kdo s koho
kdo komu
dal moc!

Obsah

Miluji vás a naříkám.....	1
Slovo.....	4
Trhavina pro tvoji duši.....	6
Podebraný okamžik aneb Když jim nosila bílé z vinic	7
Samolibý mucin	9
Milující se muž.....	10
Dvě milující se ženy.....	11
Dvěma milujícím se mužům	12
Porucha	13
Stříhání nehtů.....	14
Pekelní andělé.....	15
Všem co pocítili nemožnost začít.....	16
Odjištěná báseň.....	18
Štětec a ty	19
Trepanace loučení	21
Moje šílená láska	23
Kůly.....	24
Zpověď na nahé náhrobní desce.....	25
Strašnější než lze vypověděti.....	26
Čekárna tu není.....	27
Šalovek.....	28
Stékání.....	29
Pokolikráte.....	30
Kočka.....	31

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016